

El llençol de la llengua

Ens escarrassem tant a demostrar que som una comunitat integradora i bilingüe que no sé si ens adonem prou que, entre nosaltres, hi ha una part de la societat que, sense que se'n parli gaire, no és integradora ni, encara menys, bilingüe. Convivim amb molts monolingües i tots ho són en una mateixa llengua, que no és pas el català. També hi ha bilingües que provenen de països llunyans i que, a banda de la llengua materna, parlen la que han après quan han arribat a Catalunya i que no és, tampoc, el català, que en el millor dels casos s'acabarà convertint en la seva tercera llengua. Paral·lelament, entre els catalanoparlants (bilingües tots), no hem d'oblidar que encara es manté el costum, unànimement arrelat en una altra època, de canviar de llengua automàticament, sempre en la mateixa direcció (deixar el català per adoptar el castellà), quan s'estableix una conversa amb algú que intuïm castellanoparlant.

No sé si és tan sols una impressió o si efectivament és d'aquesta manera, però em sembla que les noves tecnologies han normalitzat, com a llengua d'ús habitual a les xarxes, el castellà entre molts catalanoparlants. Sigui per la vanitat d'alguns, que pretenen arribar al màxim nombre de públic i creuen que l'ús

d'una llengua com el català en limitaria les possibilitats, sigui perquè (erròniament, al meu parer) no volen donar una imatge provinciana, el cas és que darrere de molts textos és com si s'hi pogués llegir: "Veán lo abierto y bilingüe que soy, que escribo tuits y cuelgo *posts* en castellano, porque en Cataluña todos conocemos esta lengua y la sabemos hablar y escribir, incluso mejor que en otros lugares de España, y por eso ahora la utilizo en público, para demostrar que soy muy tolerante y que en Cataluña no hay ningún conflicto." Un argument justificatiu i benintencionat, però que porta implícita una certa dosi de derrota. I no ho critico pas. És ben legal i legítim. Només ho constato i, si se'm permet, transmeto la preocupació que em genera en relació amb la supervivència de la llengua feble.

Em fa la sensació que, com se sol dir, a cada bugada perdem un llençol. I, tot i que pot semblar una paradoxa, en aquesta bugada que s'ha convingut a anomenar *procés sobiranista*, que aparentment hauria d'haver afavorit tot allò que tingui a veure amb la identitat catalana, el llençol de la llengua n'està sortint força malparat. Mentre hauríem de defensar l'accés del català als àmbits d'ús on encara és inexistent o residual (cinema, justícia, televisió...), hem de continuar lluitant per mantenir els drets lingüístics a l'escola o a l'administració, i, en comptes de defensar (per pura supervivència) l'ús del català, acabem canviant de llengua perquè no s'enfadi ningú.

Que la independència ens agafi confessats!

